

Október 26-án fordultam nyílt levélben és postázott és az ügyészségen átvett írásban a Legfőbb Ügyészhez az október 23-án, a magyar rendőrség kötelékében, az utcai harcok élvonalában tapasztalt külföldi jelenlét tárgyában. Akkor ez még csak kujtorgó szóbeszéd volt, néhány ember furcsa tapasztalása, amelyet azonban már a Kossuth rádió is megemlített és feltett kérdésként illetékes képviselőknek. Azóta a hír többfelől megerősítést kapott. Beszélik. Már a magyar rendőrök egyenruháját használó, símaszkos, természetesen azonosító jelvényt nem viselő csoportok egymás közt használatos nyelvét is meghatározták: az idegenek oroszul beszéltek. Az üggyel kapcsolatosan a nemzetbiztonsági bizottság ülésén is tettek fel kérdést a felelős ellenzéki képviselők, de választ nem kaptak. Mint ahogyan magam sem kaptam érdemi választ a Legfőbb Ügyésztől.

Lényegében véve a sajtó is hallgat. Történt egy-két apró említés a folyamodvá-nyomról, de a kérdésnek fontossága szerint a jobboldalinak mondható sajtóban sem volt visszhangja. Mintha a jelenség nem éppen a mai küzdelmek, a nemzeti függetlenség és a magyar állam autonómiájának, a szabadságnak és a függetlenségnek nem a legközepeét érintené. Október 23-a ötvenedik évfordulóján magyar egyenruhába bújt kommandósok – oroszok, vagy Oroszországból Izraelbe kivándorolt, híresen kegyetlen telepes zsidók, vagy akárkik – oszlatják a magyar tömeget, ütik, verik, lövik, rugdossák – ha akarják –, mert valakik erre lehetőséget adtak nekik, mert valakik behívták ide őket rendet csinálni. Ötven éve nem ugyanez történt? Valójában pontosan nem tudjuk, mi történt. A hatalom mély hallgatása azonban beismerés.

Egyre több ember áll megdöbbenve, tesz fel halk kérdéseket, egyre többen beszélnek, pontosabban félik a dolgot. Mert az idegen csapatok itteni mozgásai a magyar népesség minden rétegében, korosztályában zsigeri félelmet keltenek. És irtózatot, undort azok iránt, akik ezt az idegen csapatoknak lehetővé teszik, akik behívják az idegen csapatokat.

Ötven évvel ezelőtt Kádár és Münnich, Apró-Dögeivel együtt elvállalta a behívást. Akkor is a rendszert kellett megmenteniük a szovjet tankhadosztályoknak. Most tankhadosztályok még nincsenek bent, legalábbis nem tudjuk, hogy bent vannak-e. Még azt sem tudjuk, hogy az oroszul beszélő kommandósok honnan jöttek, hányan jöttek, kimentek-e már, vagy még itt táboroznak bevetésre várva, esetleg éppen az őszödi kormányüdlőben. És főként azt nem tudjuk, ki merte behívni őket.

Ekkora disznóság ötven éve nem történt. A méretek, a létszám mellékes. Nem hadosztályok érkeztek, hanem csak század, vagy századok. Esetleg csak kiegészültek a már itt-tartózkodó idegen ügyintézők, a Ron Werber-stábok, a tanácsadók, a társadalom-ellenőrzési szakemberek, részvénytársasági vezetők, pláza-őrök és bankár-biztosítók, az országot háttérből irányító idegenek. Nem tudjuk. Azt sem, hogy mi a terv, milyen lesz a folytatás. Nem szavazza-e meg a mindig mindenre kész kormánytöbbség, hogy létesüljön egy rendszerfenntartó elitalakulat kipróbált külföldi harcosokból, akik bérmunkában védik a felhevült meg a békés, sőt a félálomban élő magyarságtól a nemzetközi elitet és rendszerét. A pénzt, az üres vagy telőfélben lévő lakóparkokat, a reptereket és az elit szállodáit, kuplerájait, stb. Miért ne? Ha Gyurcsánynak, aki ebben az ügyben sem lehet ártatlan, bizalmat szavaztak, esetleg már tudhatták, hogy a bizalom erre is szól. Semmiség. Kell, mint egy megszorító intézkedés, kell, mint a kamatfizetés. Voltaképpen az idegen csapatok a magyarság pontos kamatfizetési készségét őrzik, illetve ezt a készséget pofozzák ki a népből. Az uzsorát. Az uzsoraturést. A leggyalázatosabb mégis a hallgatás. A körkörös hallgatás. Ha ez a társadalom nem volna megszállva, súlyos mértékben félrevezetve, nem volna maga mögé szorítva, másról sem szólhatna az ellenzéki beszéd, a teljes rendelkezésre álló sajtó. Szabadna itt még más miatt tüntetni? Lehetséges volna legalább ennek említése nélkül felvonulni? Nem, nem volna szabad.

Minden tiltakozásnak ezzel kellene kezdődnie, és annak a kikövetelésével, hogy valljanak színt ebben a kérdésben. Tüntetni, követelni, pártszövetséget kötni, önkormányzati kérdéseket feltenni csak ennek a „ceterum censeo”-jával volna becsületes. Valaki vagy valakik megint behívták a szovjet csapatokat. Amíg nem tisztázzák, nem kormányozhatnak, nem jogosultak elvonni, kórházat megszüntetni, adót emelni, nem pofázhatnak és nem parancsolhatnak. Ha valami, hát ez aztán élet-halál kérdés ötven évvel a forradalom leverése után. És egy-két halk, szerény kérdést leszámítva, amiért elismerés jár, csend van. Orbán Viktor egy kérdés erejéig sem merte előhozni ezt. Miért nem? Ezzel a saját Brüsszelben elmondott szavait is hitelteleníti. Hiszen ezután ezek, akikről beszél, nem posztkommunisták, hanem a legszélsőségesebb, legaljasabb internacionalista kommunisták, bolsevikok és magyarellenese gazemberek. Hiszen ezekkel nem lehet egy levegőt szívní.

De ezen túlmenően, ez vitán felül össz-európai ügy. Az unió egyik tagja Európán kívüli fegyvereseket hívott be belső zavargásai letörésére, és ezek az unión kívüli katonák, rendőrök, elhárítók vagy akármik ezenközben megismerkedhettek az unió belső védelmi rendszerével, utasítási eljárásaival, satöbbi. Betekintést nyertek abba, amihez semmi közük. Ha ezt az unió eltűri, akkor nem az, aminek mondja magát. Akkor minek van saját kormánya, biztonsági rendszere, külügyminisztere, és ugyan minek avatkozik bele belső ügyekbe.

A bűnös hatalom taktikája világos. Hallgatni addig, amíg a kérdés el nem alszik. Ha nem beszélünk róla és rengeteg más dologról beszélünk közben, ha lekötjük a nép figyelmét mindenfélével, akkor ez a kérdés is elalszik, és majd ha elcsitult és el is felejtődött, kábé két-három év múlva beismerjük, mint az előző OVB a választási csalásokat. De addigra már esetleg tényleg hadosztályok lesznek itt. A hatalom technikusai pontosan tudják, hogy ez a sok felesleges és félrevezető információval tömött társadalom szükségképpen hamarabb felejt, mint a lényeglátásra valamelyest rávezetett társadalom. Nem kell sokat várni, hogy ez a gyalázat is eltemetődjék. Ezt kellene az ellenzéknek, ha az, aminek mondja magát, megakadályoznia.

Ez a nyereség nagy esélye. Ez magától értetődően új választást kíván. Nem lehet Magyarország vezetője az, aki október huszonharmadikára, a várható tömegmegmozdulás letörésére idegen csapatokat hívott be. Ezért mindenképpen a miniszterelnök felel. Egyszerűen nem lehet ez az állampolgár, a nemzetnek ez az árulója legfelül. Itt nincs vita, nincs mentség, ez főbenjáró bűn, amit a nemzet kilencven százaléka nem bocsáthat meg és nem vehet tudomásul. Rongy ember, aki ezt elfogadja. És még azért – remélem – csak az elit, ez a „nyomorú” balliberális elit áll rongy emberekből.

Például Baló Györgyökből. A nevezett elvtárs, aki minden héten többször is kemény kérdéseket tesz fel jobb és baloldali politikusoknak az „Este” című tévéműsorban, amely a közszolgálati televízióban folyik. Ennek a nagy hallgatásnak a közegében Baló György tévészemélyiség elhatárolódott a saját feleségétől. A felesége, valamilyen Krisztina – nem írom le vezetéknevét, nehogy megsértődjék a Baló Györggyel egy lapon való említés miatt – elvállalta ugyanis a rendőri brutalitás által érintett, sértett emberek jogvédelmét. Egy civil szervezet képviselőjeként, mint állítólag maga is az egyik sértett. Krisztinánk egyetemi tanár, jogász, sokáig ENSZ-tisztviselő is volt, de állítólag izraeli nyomásra leváltották. Mindez azonban mellékes, Baló György közszolgálati elhatárolódása, vagy vonakodó fél-elhatárolódása azonban nem mellékes. Pontosán mutatja ugyanis azt a végtelen feslettséget, amivel ezt az országot kormányozzák. Elhatárolódni a kedves feleségtől lehet, természetesen. Meg is teszik ezt sokan szabolcsi, szatmári, békési avagy zalai emberek, s annak rendszerint nyoma marad. Ez durva és bárdolatlan eljárás, és szipogás, vagy éppenséggel jajveszékelés a vége, no meg aztán az esetek túlnyomó részében nagy kibékülés az ágyban, vagy legalább az asztalnál. De ezek a

nyers emberek nem műsorvezetők, nem tudják százezrek véleményét befolyásolni, nem tudják a rendőri brutalitást meg nem történtté tenni, ezekből rendszerint a pálinka beszél és nem a közszolgálat. Illetve a vezetőállás. Nem tudnak országosan hallgatni arról, amit esetleg az asszony megtapasztalt: hogy a pofozók oroszul káromkodtak. Baló György azonban nem így tett. Élve emberi jogával elhatárolódott, tessék is, meg lássék is a feleségétől, és vezeti tovább a műsort, kirúg munkatársakat, felvesz munkatársakat, meghív és kitilt, beszél és beszéltet és – alakítja a rendszert. Az övét. Baló György zsidó.

Kádár 1956. november 4-én jelentette be, hogy behívta a szovjet csapatokat, amelyek akkor már bent voltak és tulajdonképpen csak a harcot kezdték újra akkor. Az orosz vagy másmilyen rendészeti egységek behívását eddig senki nem vállalta el és meggyőző cáfolatát sem adta senki a terjedő híresztelésnek. Az Országgyűlésben feltett kérdésekre a képviselők nem kaptak választ. Most tehát az a helyzet, hogy Magyarországon idegen csapatok lappanganak, és néha, ha kéri rá őket, magyarokat ütnek-vernek, szemüket kilődösik, és hasznos információkkal látják el a tömegoszlatókat. Beleavatkoznak magyar belügyekbe. Ez megszégyenítő és tűrhetetlen állapot.

Elérkezett az elhatárolódás ideje. A rendszer vágásérett.